

EN TÅRFYLLD EPISOD

Av Börje Boström, Boden

Första veckorna på höstterminen fick dom ta matsäck med sig hemifrån. Mammans smörgåsar var godare. Och så var det roligare att sitta ute och dricka mjölk direkt ur flaskan. Ingen lärare som vaktade på hur man gjorde. I barnbespisningen var det ganska strängt.

– Sagogrynen liknar grodrom, tänker han.

Men nu är det bara några skedar kvar. Han blundar och sväljer. Kvar vid tallriken ligger nu hårdbröd-smörgåsen med den där starka osten han har så svårt för. Så omärkligt han kan smyger han in den under tröjan.

När alla tycks ha ätit upp, reser sig läraren och alla barnen står upp, och när allt är stilla knäpper läraren händerna och säger äntligen orden:

– Tack Gode Gud för maten. Amen.

Då släpper spänningen. Pojken är en av de ivrigaste när det gäller att sparka boll, och det är ännu en god stund kvar av frukostrasten.

Svettig och varm när det ringer in trängs han med de andra barnen på stentrappan till skolan. Smörgåsen innanför tröjan har han helt glömt bort, men nu faller den ner på översta trappsteget. Han tar snabbt upp den, för att ingen skall se eller trampa på den. Det är ändå för sent. En flicka från en högre klass fattar snabbt situationen. Hon rusar in till fröken och skvallrar.

Barnen ställer som vanligt upp i två led och väntar på att fröken skall öppna dörren in till skolsalen. Hon är kortvuxen och kraftigt byggd. Trots att hon är väldigt låghalt går hon ändå alltid med hög fart.

Hon har bruna ögon, håret är svart och slätkammat med en knut i nacken. När hon öppnar dörren, ser alla att hon är rödare än vanligt i ansiktet. Hennes ögon riktar sig mot pojken som försökt smussla undan en smörgås. Hon tar honom i armen och drar in honom i skolsalen.

Han ser att hon är hemskt arg och förstår att han har gjort något mycket förbjudet. Slaget mot kinden kommer plötsligt och är så hårt, att han måste ta stöd mot orgeln för att inte falla.

I detta klassrum är det inte ovanligt att alltid något barn sitter nedhukat i sin bänk och smågråter. Så i det avseendet väcker han denna dag inte någon särskild uppmärksamhet hos sina klasskamrater.

Men sjuåringen lärde en läxa för livet. Trygghet och tillit är ej något man kan ta för givet.

PROBLEMATISK UTSPISNING

Av Bernt Rutström, Bodträskfors

Mitt förhållande till mat har mestadels varit gott. Åtminstone den som omfattas av begreppet husmanskost. Och det mesta som jag ogillade som barn har i tidens längd blivit godtagbart och till och med omtyckt. Det finns dock ett lysande undantag. Pölsa!

Hösten 1944 var det skolstart för mig i Svartlå skola. Första åren fick vi gå ”hem” till skolhemmet för att äta lunch, eller frukost kallades det nog då. Reglerna var stränga, all mat skulle ätas upp. Ibland var det kämpigt med den maten. Till exempel när det serverades pölsa.

Personalen bestämde portionsstorleken i förväg. I god tid innan vi anlände hade ju den feta pölsan östs upp på tallrikarna och börjat stelna och var därför mycket oaptitlig. Att kräkas på tallriken gillades inte. En ny portion serverades strax. Jag tyckte pölsan var värst. Därefter kom den redda köttsoipan som, också den, var i svalaste laget när den skulle ätas. Tänk om plastpåsen varit uppfunnen då!

Vid ett tillfälle myglade jag ner pölsan i byxfickan! Detta var en straffbar handling väl värd att beakta, men nöden har ingen eller i varje fall egna lagar. I det här fallet bestod straffet av det dagslånga obehag pölsan orsakade genom sin lukt och kletiga konsistens i byxan, samt att tilltaget så småningom skulle kunna uppdagas ändå.

Allt detta sammantaget stärkte ju bara min antipati mot maträtten i fråga och gjorde den dessutom livslång!